

В одному селищі жив їжак, якого знали й водночас кали всі тварини. До кого їжак не прийде, всім жаліється плачеться. Погода погана – їжак у сльози, гілка впала й на лапу – їжачок скиглить, стежка стала брудною через д – колючий знов плаче. В нього не було в житті нічого гємного чи доброго. Він без сліз навіть розмовляти не мі Та жодна лісова тварина не відчувала жалю до їжака. Ад насправді не все було в нього так погано, просто колючий з постійно жалітися. Сусідка їжачка, Білка, довго спостерігала їжачком-плаксою, а потім вирішила подарувати йому глечик.

– Що мені з ним робити? – спитав їжак, як побачив глеч

– Цей глечик для твоїх сліз, друже, – розважливо поясни Білка. – Я помітила, що ти багато плачеш. Ось в цю по дину ти зможеш збирати свої сльози.

– А навіщо мені їх збирати? – збентежено запитав їж чок, поглядаючи на усміхнену мордочку сусідки.

– А ти почни й все зрозумієш, – посміхнулася Білка.

став їжак жити так само, як і раніше, тільки тепер не лишав мокрих доріг за собою, а збирав сльози у глечик. Нень ходив він з ним, другий, потім тиждень. І став помічати, що якось йому важко стало. Зустрів він якось Борсука.

– Привіт, мені щось важко, – мовив їжак і залився сльозами.

– Привіт і тобі, друже їжаче! – привітно відповів Борсук і застав.

– А ти не думав, через що тобі важко?

– Думав, глечик у мене дуже важкий, не можу вже носити його, – тяжко зітхаючи, промовив їжак.

– А що в ньому? – поцікавився Борсук, який знав відповідь.

– Мої сльози, – рюмсаючи, пояснив їжачок.

– То це ти так багато плачеш, що назбирав уже майже повний глечик сліз? – здивувався Борсук.

– Так, якось назбиралося, я й не помітив. Та це ж за який тиждень! – спробував виправдатися їжачок.

– За тиждень? – вигукнув Борсук. – Мені за рік стільки сліз не зібрати, – їжак мовчав, а Борсук продовжував:

– Мені здається, що не завжди треба плакати чи жалітися. Не кожна проблема потребує сліз, і взагалі не все в житті – суцільна проблема. Треба ставитися до життя веселіше, легше.

– Як це – веселіше, легше? – зацікавлено запитав Їжачок.

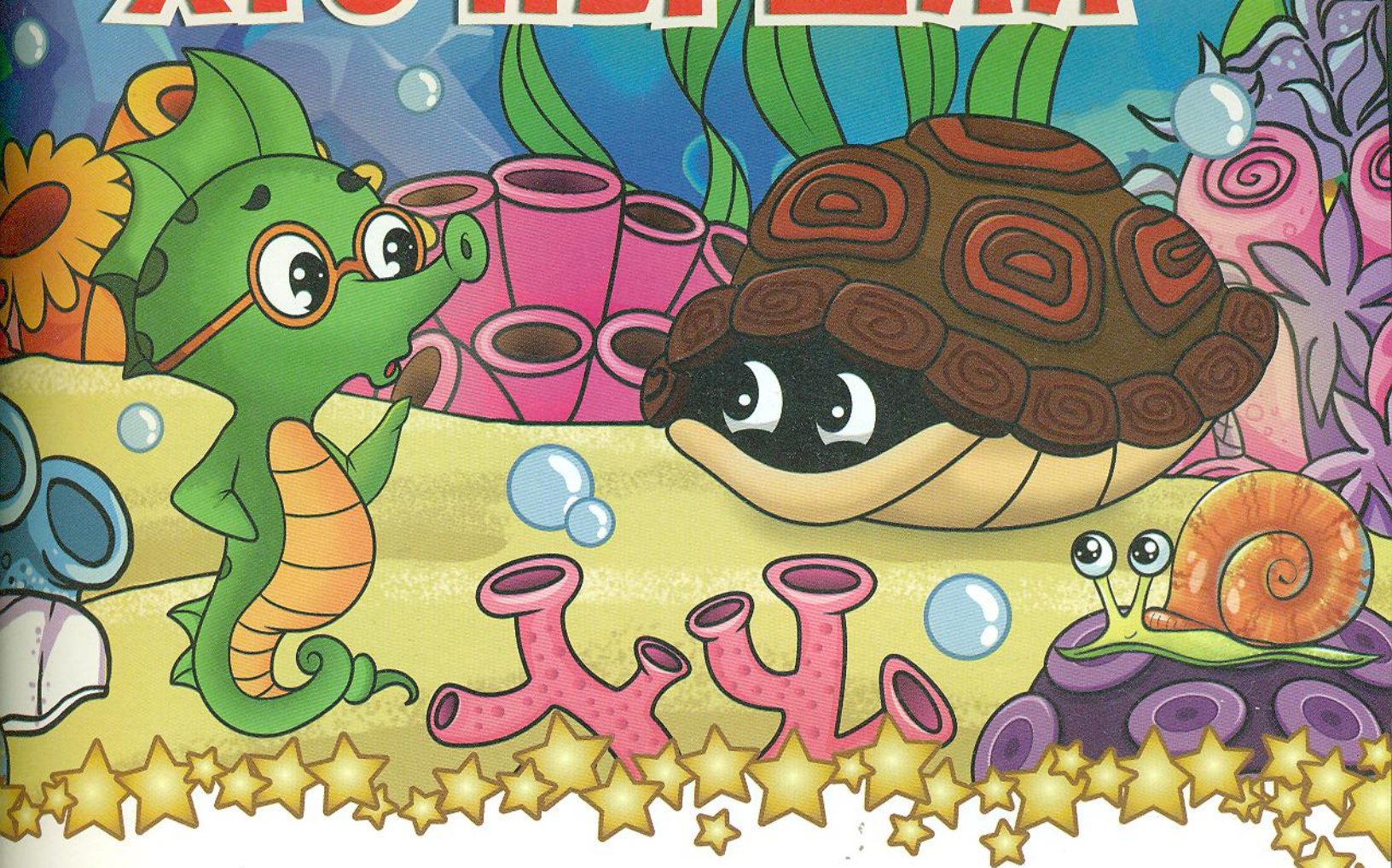
– Почався дощ, а ти не плач, а влаштуйся відпочивати у затишній нірці. Запізнюється друг на зустріч – погрійся під сонечком. Немає зерна в магазині – зрадій, що не потрібно нести багато продуктів додому, – пояснив Борсук.

– Що, так можна? – здивовано спитав Їжак.

– Ну звісно, можна! – посміхнувся Борсук.

Борсук допоміг Їжаку вилити сльози з глечика і пішов собі. А Їжачок став жити, намагаючись не плакати та більше радіти. Проїшов тиждень – у глечику було всього три сльозинки, й ті через те, що мама Їжачка захворіла. Та цей тиждень став для Їжака ціннішим, ніж весь його останній рік. Він навчився не плакати через дрібниці, а шукати у всьому тільки хороше і радіти кожній миті життя.

Кив собі Морський коник, якому не подобалося читати книжки та вчитися. На всі докори він відповідав, що вчитися це пусте, головне бути спритним, а він ну дуже спритний. Ніхто не міг переконати Морського коника, що бути розумним теж потрібно. Вирішила допомогти у цій справі мудра Черепаха. Одного разу зустріла вона Морського коника і завела з ним звичайну розмову – про нову Акулу, що народилася в їхньому океані, про крабів, що нещодавно відбудували собі новий будиночок, про зміну погоди. Ну і коли розмова вже бігала кінця, Черепаха сказала:

Тобі вже час, а то не встигнеш додому, бо повільно рухаєшся. Хто повільний? Я повільний? – обурено вигукнув Морський коник. – Та я швидший за вас!

Справді? – посміхнулася Черепаха. – Годі тобі брехати, навіть я скоріше за тебе дістануся свого будинку.

Ні, я перший прийду додому, – наполягав Морський коник.

Закладаємось? – хитро посміхаючись, запитала Черепаха.